5 Σεπτεμβρίου 2016

Η σημασία των «μικρών αματημάτων»

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

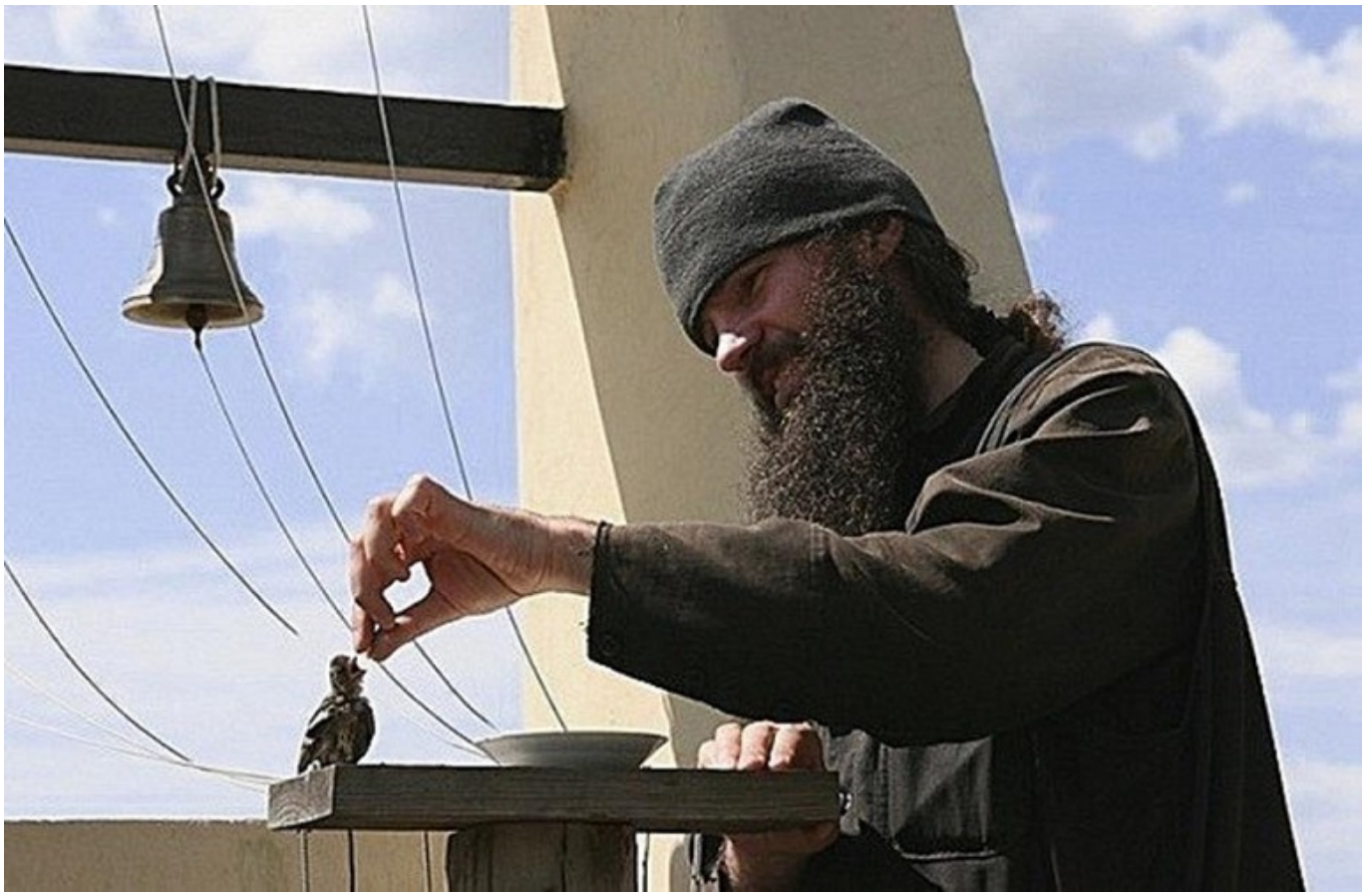

Αββά Δωροθέου

Αν θυμόμασταν, αδελφοί μου, τα λόγια των αγίων Γερόντων, αν τα μελετούσαμε, δύσκολα θα πέφταμε στην αμαρτία, δύσκολα θα παραμελούσαμε τους εαυτούς μας. Γιατί αν όπως ακριβώς μας συμβούλευσαν εκείνοι, δεν καταφρονούσαμε τα μικρά και όσα θεωρούμε ασήμαντα, δεν θα φτάναμε να πέσουμε στα μεγάλα και βαριά. Πάντοτε σας λέω, ότι από αυτά τα μικρά, δηλαδή από το να λέμε “τι σημασία έχει αυτό, τι σημασία έχει εκείνο;” κακοσυνηθίζει η ψυχή και αρχίζει να μην δίνει σημασία και στα μεγάλα.

Ξέρεις πόσο μεγάλη αμαρτία είναι να κρίνεις τον πλησίον; Πραγματικά, τι μπορεί να είναι βαρύτερο από αυτό; Τι άλλο μισεί τόσο πολύ και αποστρέφεται ο Θεός σαν την κατάκριση; Και όμως λένε ότι από αυτά τα μικροπράγματα φτάνει κανείς σε αυτό το τόσο μεγάλο κακό. Από το να δεχτεί μια μικρή υποψία για τον πλησίον, από το να λέει “τι σημασία έχει αν ακούσω τι λέει αυτός ο αδελφός, τι σημασία έχει αν πω και εγώ αυτό τον ένα λόγο, τι σημασία έχει αν δω πού πάει αυτός ο αδελφός ή τι πάει να κάνει αυτός ο ξένος;” αρχίζει ο νους να αφήνει τις δικές του αμαρτίες και να απασχολείται με τη ζωή του πλησίον.

Από εκεί φτάνει κανείς στην κατάκριση, στην καταλαλιά, στην εξουθένωση. Από εκεί πέφτει σε όσα κατακρίνει. Επειδή δεν φροντίζει για τις δικές του κακίες,

επειδή δεν κλαίει τον πεθαμένο εαυτό του, δεν μπορεί σε τίποτε απολύτως να διορθώσει τον εαυτό του, αλλά πάντοτε απασχολείται με τον πλησίον. Και τίποτα δεν παροργίζει τόσο τον Θεό, τίποτα δεν ξεγυμνώνει τόσο τον άνθρωπο και δεν τον οδηγεί στην εγκατάλειψη, όσο η καταλαλιά, η κατάκριση και η εξουθένωση του πλησίον

Πηγή: isagiastriados.com